

ни, трамвай —

истинале релси —

Белградъ е пусъ. —

Подъ ясникъ небо гори полнокъ,
на мермеръ студень Дунавъ заспалъ,
по вода месецъ ликъ свой гони,
надъ глува земня дзвезди капатъ. —

Тмай —

салъ отъ часъ

на часъ

на градскиотъ часовникъ

стариотъ векъ

ги брои,

ги кърти

свойте

жъти

отруени

дни!

Диме,

Ристе,

Мичо,

аргати —

седатъ

и кроатъ

и роатъ

мисли,

и листатъ

рани

брани

отъ родъ

на родъ!—

—Ни зборъ,

чу ли,

кай Янета,

ке идешъ,

ке видишъ,

ке разберешъ —